

Arrest

nr. 229 595 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 13 mei 2019 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat A. LAHLALI verschijnt voor verzoekster en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en verklaart sedert augustus 2017 bij haar zoon en schoondochter te verblijven te Lokeren.

Op 21 augustus 2017 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van de Nederlandse schoondochter (bijlage 19ter).

Op 19 februari 2018 weigerde de gemachtigde het verblijf voor meer dan drie maanden aan verzoekster zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 april 2018 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van haar Nederlandse schoondochter (bijlage 19ter).

Op 2 oktober 2018 weigerde de gemachtigde het verblijf voor meer dan drie maanden aan verzoekster zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 november 2018 diende verzoekster een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van de Nederlandse schoondochter.

Op 10 mei 2019 weigerde de gemachtigde dit verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/11/2018 werd ingediend door:

Naam: E. K.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...] 1955

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verklaart te verblijven te: [...] LOKEREN

Om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, § 2, 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...)”

Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in opgaande lijn van een in België verblijvende burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien zij ten laste is van de burger van de Unie die hij begeleidt of vervoegt. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Er werden al eerder aanvragen gezinshereniging aangevraagd nl. op 21/08/2017, en 3/04/2018, deze werden respectievelijk geweigerd op 19/02/2018 en 2/10/2018 met een bijlage 20. Het bewijs te laste van in het land van herkomst werd niet afdoende aangetoond.

Volgende documenten worden opnieuw voorgelegd als bewijs dat betrokkene referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op heden ten laste zou zijn van de referentiepersoon:

- Attest van Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten Bond Moyson Oost-Vlaanderen, Zwijnaarde met Invaliditeitsuitkeringen voor de periode van 1/11/2018 tot en met 31/01/2019 op naam van de referentiepersoon A. D. voor een gemiddeld nettobedrag van 910euro

- Loonfiches aan de bedrijfsleider B. E. K. van (...) BVBA Antwerpen van november, oktober, december 2018, januari 2019

- Attest OCMW Lokeren dd 12/02/2019 waarin staat dat betrokkene geen financiële steun geniet van de referentiepersoon werd er niets voorgelegd.

□ *Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° 98746/2018 dd 17/12/2018, N° 27476/2018 dd 14/03/2018 van het Ministerie van Economie en Financiën van Marokko waarin staat dat betrokkene niet is onderworpen aan huisvestingbelasting en aan belasting voor gemeentelijke diensten. Er dient opgemerkt te worden dat onderaan het document uitdrukkelijk vermeld staat 'déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 9/03/2018, 17/12/2018. Bijgevolg dient dit stuk te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

□ *Attestation de non-bénéfice de l'assurance N° 2018/55 dd 16/03/2018, N° 2018/137 dd 20/12/2018; N° 61/2018 dd. 23/10/2018. Dit document toont enkel aan dat betrokken geen beroep doet op de sociale zekerheid. Dit is dus geen bewijs van onvermogen; integendeel.*

□ *Attestation du Revenu N° 27868/2018 dd 14/03/2018 en N°98742/2018 dd 17/12/2018 van de stad Marrakesh waarin staat dat betrokkene geen inkomen heeft aangegeven. Een referentieperiode is in dit attest niet opgenomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene geen inkomen heeft aangegeven in 2018, ze verbleef immers al in België. Voor zover het toch zou slaan op enige voorgaande periode moet opgemerkt worden dat het niet is omdat mevrouw geen inkomen heeft aangegeven, dat ze niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zelf in haar levensonderhoud te voorzien.*

□ *Certificat de Non Propriété n° L752214 dd 15/10/2018 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen heeft te Marokko. Betrokkene is reeds sedert 21/01/2017 uit Marokko vertrokken, zodat op datum van het attest het dan ook niet onlogisch lijkt dat betrokkene aldaar niet langer staat geregistreerd. Ze kan haar eigendommen hebben verkocht op het moment dat ze haar land heeft verlaten.*

□ *Verzenden van geld via Western Union en bijhorend overzicht BPOST van deze verzendingen van geld vanwege B. E. K. naar betrokkene dd 03.01.2014, 01.07.2014, 15.09.2014, 29.09.2014, 04.11.2014, 09.02.2015, 09.03.2015, 26.05.2015, 10.09.2015, 21/09/2015, 31.12.2015, 26.01.2016, 10.05.2016, 24.06.2016, 26.10.2016, 22.11.2016 en 12.01.2017. (...) dd 22/05/2017*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft in het land van herkomst, deze is niet afdoende aangetoond. Ook de financiële afhankelijkheid is onvoldoende aangetoond. Bij gebrek aan afdoende bewijzen van onvermogen kan niet worden verondersteld dat betrokkene effectief afhankelijk was van de stortingen om in haar basisbehoeften te voorzien. De bedragen die werden overgemaakt zijn zeker niet weinig, ze blijken echter in 2016 reeds aanzienlijk minder te zijn dan in 2015 en in 2017 nog minder. Daaruit moet dus eerder besloten worden dat betrokkens situatie in het land van herkomst, een positieve wending heeft genomen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.08.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat het motief dat zij niet voldoende heeft aangetoond dat ze ten laste was in het herkomstland onvolledig of

onjuist is. Verzoekster stelt dat volgens de gemachtigde niet blijkt dat ze voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, terwijl dit aan de werkelijkheid voorbijgaat aangezien verzoekster overschrijvingsbewijzen heeft voorgelegd waaruit voldoende mag blijken dat ze reeds ten laste was van het referentiegezin toen ze nog in Marokko verbleef. Verzoekster meent dat de gemachtigde niet kan argumenteren dat deze steun niet afdoende aantoont dat ze effectief onvermogen was en/of ten laste van de referentiepersoon. Verzoekster meent dat de gemachtigde is voorbij gegaan aan haar financiële en sociale omstandigheden en in het bijzonder ook aan het gemiddelde inkomen in Marokko. De beslissing kon pas zorgvuldig genomen worden na rekening te houden met de levenskost in Marokko.

Verzoekster vervolgt, met verwijzing naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie, dat het gegeven dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de derdelander kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de derdelander ten opzichte van de referentiepersoon, in zoverre die steun noodzakelijk is om in de basisbehoefte van de derdelander te voorzien. Ze benadrukt dat het ten laste zijn en de noodzaak van de financiële ondersteuning kan met ieder passend middel aangetoond worden. Verzoekster meent dat ze wel degelijk heeft aangetoond onvermogen te zijn in het herkomstland, hetgeen uit het geheel van de verschillende stukken samen niet redelijkerwijs kan ontkend worden. Ze wijst specifiek op het officieel uittreksel waaruit blijkt dat zij geen belastingen diende te betalen bij ontstentenis van enige bron van inkomsten. Bijgevolg was de aan haar verstrekte steun noodzakelijk om in haar basisbehoeften te voorzien. Verzoekster meent dan ook dat de bewijswaarde van het stuk werd miskend. Met verwijzing naar arresten van de Raad wijst verzoekster erop dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist, zoals in casu en dat het bewijs van onvermogen ondergeschikt is, of dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van een bewijs van onvermogen kunnen vragen of zich soepel dienen op te stellen. Ook actueel blijkt dat verzoekster ten laste is van het referentiegezin nu zij bij hen kost en inwoon verkrijgt. Verzoekster concludeert dat nu de gemachtigde de bewijswaarde van de stukken heeft miskend, bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Ze ziet hierin een schending van de materiële motiveringsplicht. Daarnaast acht verzoekster de beslissing ook onzorgvuldig en onredelijk.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, moet verzoekster aantonen ten laste te zijn van haar Nederlandse schoondochter of haar echtgenoot. Dit wordt ook niet betwist door verzoekster.

In casu wijst verzoekster terecht naar de relevante rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ 9 januari 2007, *Jia t. Migrationsverket*, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Migrationsverket*, C-423/12).

In het arrest Jia stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).”

Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn, voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (in casu de Nederlandse schoondochter) of door haar echtgenoot. Het Hof stelt dat het niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan, een uitlegging die voortvloeit uit het beginsel dat het vrij verkeer van werknemers ruim moet worden uitgelegd. In casu moet de gemachtigde beoordelen of verzoekster, als familielid in opgaande lijn, gezien haar economische en sociale situatie niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan. De gemachtigde moet volgens dit arrest zijn bevoegdheid op dit vlak uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

In het arrest Reyes stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan

van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat er niet kan besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon en zij dus niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde is van oordeel dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en /of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft de geldstorting, wijst verzoekster terecht op de supra aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan het gezinslid, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid of ten laste zijn. Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie zeer veel gewicht toekent aan de regelmatige geldstorting bij de beoordeling van het “ten laste” zijn. Ze stipt eveneens terecht aan dat moet worden nagegaan in het licht van haar economische en sociale toestand of ze niet in staat was om in het land van herkomst in haar basisbehoeften te voorzien. Verzoekster wijst vervolgens op de overschrijvingsbewijzen waaruit volgens haar wel kan blijken dat zij reeds ten laste was van het referentiegezin toen zij nog in Marokko verbleef.

De Raad moet vaststellen dat blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier dat verzoekster het bewijs kon voorleggen van geldstorting ten haren gunste in Marokko van 3 januari 2014, 1 juli 2014, 15 september 2014, 29 september 2014, 4 november 2014, 9 februari 2015, 9 maart 2015, 26 mei 2015, 10 september 2015, 21 september 2015, 31 december 2015, 26 januari 2016, 10 mei 2016, 24 juni 2016, 26 oktober 2016, 22 november 2016, 12 januari 2017 en 22 mei 2017. Blijkens de stukken in het administratief dossier kan inderdaad niet ontkend worden dat dit gaat om regelmatige geldstorting over een lange periode die zouden kunnen aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid en dit lang voorafgaand aan het intrekken van verzoekster bij de referentiepersoon in België (augustus 2017). De gemachtigde erkent ook uitdrukkelijk dat die bedragen “zeker niet weinig zijn” maar wijst erop dat er in 2016 minder werd gestort dan in 2015 en in 2017 nog minder. Daaruit moet volgens de gemachtigde worden besloten dat de situatie van verzoekster “een positieve wending” heeft genomen. De Raad stelt, na berekening blijkens de stukken uit het administratief dossier, vast dat bij benadering in 2014 ongeveer 1660 euro werd gestort door de echtgenoot van de referentiepersoon, in 2015 ongeveer 1910 euro, in 2016 ongeveer 1177 euro en in 2017 ongeveer 580 euro. Er blijkt hieruit dat vooral in 2017 inderdaad gevoelig minder werd gestort aan verzoekster. Verzoekster wijst er evenwel in de feiten op dat zij sedert 21 augustus 2017 reeds bij de referentiepersoon gedomicilieerd was. Het wordt ook in de beslissing erkend dat verzoekster sedert die datum op het adres van de referentiepersoon was gedomicilieerd. Daarnaast blijkt de laatste storting van 22 mei 2017 te zijn. Het bedrag voor 2017 heeft dus duidelijk betrekking op een veel kortere periode dan de storting in 2014, 2015 en 2016. Het bedrag van 580 euro heeft bijgevolg veeleer betrekking op ongeveer een half jaar, zodat dit in verhouding in dezelfde grootorde ligt als in 2016.

Waar niet kan ontkend worden dat er zich in 2016 een daling heeft voorgedaan in vergelijking met 2015, heeft verzoekster een punt dat de gemachtigde niet mag voorbij gaan aan de levenskost in Marokko of het gemiddelde inkomen in Marokko. Het is niet betwist dat verzoekster op het ogenblik van de beslissing 64 jaar was en uit de stukken van het dossier blijkt eveneens dat zij weduwe is. De vraag stelt

zich dan ook wat het gemiddelde pensioenbedrag is in Marokko en of de bedragen die verzoekster in de jaren voorafgaand aan haar komst naar België van de referentiepersoon kreeg van dezelfde grootorde waren en aldus konden geacht worden te volstaan om in haar basisbehoeften te voorzien naar Marokkaanse normen. De Raad stelt inderdaad, zoals verzoekster aanvoert, vast dat de gemachtigde hiermee niet op zorgvuldige wijze rekening blijkt gehouden te hebben. De gemachtigde heeft veeleer, ondanks de specifieke situatie van verzoekster, zijnde een weduwe van boven de 60 jaar, gespeculeerd op het feit dat de daling in de stortingen, te wijten was aan “een positieve wending” in haar situatie.

Er blijkt aldus geen zorgvuldige beoordeling van de talrijke voorgelegde regelmatige stortingsbewijzen gedurende vele jaren, hetgeen blijkens de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie een zeer belangrijke factor is bij de beoordeling van het ten laste zijn.

Anders dan verweerder in de nota voorhoudt, volgt de Raad dus niet dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de talrijke voorgelegde overschrijvingsbewijzen. Ook verweerder herhaalt dat de stortingen zeker niet weinig waren, maar herneemt dat aangezien de stortingen in 2016 en 2017 aanzienlijk minder bedroegen, niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat hieruit “een positieve wending” in verzoeksters situatie blijkt. Wat betreft het argument van verzoekster dat vooraleer de stortingen terzijde te schuiven diende rekening gehouden te worden met het gemiddeld inkomen (of pensioen) in Marokko, meent verweerder dat dit niet dienstig in verband kan worden gebracht met de gedegen motivering. De Raad volgt evenwel dit standpunt niet, aangezien het wel degelijk relevant is om na te gaan of dat ondanks deze vastgestelde daling, de gestorte bedragen in 2016 en het eerste deel van 2017, toch nog in de buurt komen van een gemiddeld Marokkaans pensioen en bijgevolg toch konden geacht worden te volstaan om in de levensbehoeften te voorzien, zonder dat op hypothetische wijze een positieve wending in haar situatie op redelijke wijze kon worden aangenomen.

Daarnaast stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoekster evenmin heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. De gemachtigde stelt dat bij gebrek aan afdoende bewijzen van onvermogen, niet kan worden verondersteld dat verzoekster effectief afhankelijk was van de stortingen om in haar basisbehoeften te voorzien.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin werd gesteld dat het begrip “ten laste” in hoofdzaak een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist, zoals in casu het geval is, en dat het bewijs van onvermogen bijkomend is of dat lidstaten zich soepel moeten opstellen wat betreft het voorleggen van het bewijs van onvermogen.

Deze stellingen van de Raad stoelen op de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie waarin het Hof stelde dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De gemachtigde mag dus wel verwachten dat verzoekster dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40).

In casu blijkt dat verzoekster tal van stukken uit het herkomstland heeft voorgelegd waarmee ze heeft getracht haar onvermogen aan te tonen. Zo heeft verzoekster onder meer een attestatie de non-imposition à la TH-TSC voorgelegd van het Ministerie van Economie en Financiën van Marokko van 14 maart 2018 en 17 december 2018 waarin staat dat verzoekster niet is onderworpen aan

huisvestingbelasting en aan belasting voor gemeentelijke diensten. Vervolgens het attestatie van de non-bénéfice de l'assurance van 23 oktober 2018 en 20 december 2018 waaruit blijkt dat verzoekster geen begunstigde is van sociale zekerheidsuitkeringen. Verzoekster legde ook een certificat de non propriété voor van 5 oktober 2018 waaruit blijkt dat verzoekster geen eigendommen heeft te Marokko en tot slot een attestatie du revenu van 14 maart 2018 en 17 december 2018 van de stad Marrakesh waarin staat dat verzoekster geen inkomen heeft aangegeven.

Verzoekster erkent dat de gemachtigde elk individueel overgemaakt stuk onvoldoende heeft geacht, maar meent dat de gemachtigde niet zorgvuldig kan oordelen dat, alle verschillende stukken in beschouwing genomen, iets anders kan worden vastgesteld dan dat zij onvermogen was in het herkomstland. Meer specifiek focust verzoekster op haar attestatie du revenu van 14 maart en van 17 december 2018 van de "direction générale des impôts" waarin staat "l'intéressé ne souscrit pas de déclarations du revenu global auprès de la direction générale des impôts" of dat betrokkene geen inkomsten heeft aangegeven. Verzoekster stelt zich de vraag hoe zij anders had kunnen aantonen dat zij geheel onvermogen was dan met een officieel uittreksel waaruit blijkt dat zij geen belastingen diende te betalen, bij gebrek aan inkomsten. Ze meent, met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat zij dan ook heeft aangetoond dat de steun die ze kreeg van het referentiegezin wel degelijk noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien.

De vraag stelt zich dus of dit stuk een passend middel is waarmee verzoekster kon aannemelijk maken dat zij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat was om in haar basisbehoeften te voorzien. De Raad stelt vast dat in de attesten wordt verwezen naar de inkomsten van het jaar 2017. Er staat immers "*Le revenu net imposable de l'intéressé en matière d'impôt sur le revenu au titre de l'année 2017 est de : [niets ingevuld] Dirhams.*" Vervolgens worden allerlei types van soorten inkomsten opgesomd waarbij niets is ingevuld, zoals professionele inkomsten, inkomsten uit landbouw, inkomsten uit salaris en daarmee gelijkgesteld, inkomsten uit land, inkomsten van mobiel kapitaal en inkomsten en winsten van vreemde origine. De Raad is van oordeel dat wat betreft de economische toestand van verzoekster het niet onaannemelijk is dat met dit officieel stuk van de algemene belastingdienst is aangetoond dat verzoekster in 2017 geen officiële inkomsten had voor ze bij haar zoon en schoondochter introk in augustus 2017. Wat betreft haar sociale toestand, is niet betwist dat verzoekster in 2017 een vrouw was van 62 jaar en weduwe.

Concluderend blijkt dat supra reeds werd vastgesteld dat geen zorgvuldige beoordeling door de gemachtigde is gemaakt van de talrijke voorgelegde regelmatige stortingsbewijzen van de echtgenoot van de referentiepersoon aan verzoekster gedurende vele jaren, hetgeen blijkens de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie een zeer belangrijke factor is bij de beoordeling van het ten laste zijn. Daarnaast kan de Raad in dit geval verzoekster volgen dat de gemachtigde, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in casu de negatieve bewijslast juist onredelijk hoog heeft gelegd wat betreft het onvermogen en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogenheid aan te tonen terzijde heeft geschoven.

Verweerder stelt in de nota dat de gemachtigde op grond van gedegen motieven geheel terecht tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat verzoekster effectief onvermogen was. Verweerder herneemt daarbij de motieven van de bestreden beslissing en stelt daarbij dat verzoekster die niet afdoende weerlegt. Hiermee gaat verweerder echter volledig voorbij aan verzoeksters vraag hoe zij anders had moeten aantonen geheel onvermogen te zijn, gezien al haar bewijzen en meer in het bijzonder de "attestations du revenu". De Raad erkent dat het niet aan de gemachtigde toekomt om in een beslissing te gaan motiveren wat dan wel een potentieel bewijs van onvermogen kan zijn, verweerder hoeft dit evenmin in de nota te duiden maar verzoekster heeft wel een punt dat duidelijk uit de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof ervoor waarschuwt dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Verweerder gaat niet in op dit punt, noch op het feit dat volgens voormelde rechtspraak de gemachtigde zijn bevoegdheid op dit vlak moet uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de overtuiging van de Raad dat in casu de gemachtigde deels op onzorgvuldige en deels op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst tussen haar en de referentiepersoon en haar echtgenoot.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40 bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES